

«40 χρόνια... μακριά μας»: Αφιέρωμα στο Βασίλη Τσιτσάνη στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»

/ [Ενορίες](#)

Η Μικτή Χορωδία του Πολιτιστικού Συλλόγου Κερατσινίου «ΘΥΜΑΙΤΑΔΑΙ» παρουσίασε ένα μουσικό αφιέρωμα στο Βασίλη Τσιτσάνη, το Σάββατο 9 Νοεμβρίου, στο Πνευματικό Κέντρο του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...».

Τη Χορωδία διεύθυνε η Μαέστρος Μαρία Κάτσαρη και συνόδευαν οι μουσικοί Γιάννης Λαμπράκης στο Μπουζούκι, Ειρήνη Γκουντουβά στο Μπαγλαμά και η μαέστρος στο πιάνο, ενώ στην Αφήγηση και το Τραγούδι ήταν ο Δημήτρης Τσούνης.

Το αφιέρωμα, με αφορμή τη συμπλήρωση 40 χρόνων από το θάνατο του Βασίλη

Τσιτσάνη, περιελάμβανε αγαπημένα τραγούδια του μεγάλου συνθέτη, παρουσιάζοντας παράλληλα σημαντικούς σταθμούς από τη ζωή του και αναδεικνύοντας την τεράστια συνεισφορά του στην ελληνική λαϊκή μουσική.

Συνθέτης, στιχουργός, δεξιοτέχνης του μπουζουκιού και τραγουδιστής, υπήρξε από τις σημαντικότερες φυσιογνωμίες του ρεμπέτικου και γενικά της λαϊκής μουσικής του 20ου αιώνα. Ο άνθρωπος που έφτιαχνε τραγούδια σαν ζωγραφιές. Γεννιέται και πεθαίνει έχοντας καταγράψει κάθε πόθο και ελπίδα της ελληνικής κοινωνίας μέσα από τα τραγούδια του.

Γεννημένος στα Τρίκαλα με γονείς Ηπειρώτες, και με τα πρώτα του ακούσματα να είναι το μαντολίνο του πατέρα του και οι βυζαντινές ψαλμωδίες που άκουγε στην Εκκλησία.

Πρωτόπιασε όργανο στα χέρια του μετά το θάνατο του πατέρα του και ήταν ένα μαντολίνο που κάποιος οργανοποιός το είχε μετατρέψει σε μπουζούκι. Και πάνω στο μπουζούκι έγραψε τα πρώτα του τραγούδια σε ηλικία μόλις 15 ετών.

Ο Βασίλης Τσιτσάνης έβαλε ανεξίτηλη τη σφραγίδα του και μπόλιασε το ρεμπέτικο με δυτικά μελωδικά στοιχεία, βγάζοντας το από το περιθώριο που το είχαν τάξει τα ανατολίτικα στοιχεία του. Εμπλούτισε τη λαϊκή ορχήστρα με νέα ηχοχρώματα, προσθέτοντας το πιάνο κι επιβάλλοντας το ακορντεόν ως όργανο της κομπανίας.

Καινοτόμησε στο στίχο με την απομάκρυνση του από τις παραδοσιακές φόρμες του δίστιχου και της ομοιοκαταληξίας και επισημοποίησε και γενίκευσε το ρόλο του ρεφρέν. Με τον Τσιτσάνη το ρεμπέτικο γίνεται τέχνη και η ρήξη με την παράδοση αρχίζει να γίνεται ορατή.

Εμπλούτισε με ταξίμια και γλυκές μελωδίες το μπουζούκι, βγάζοντας τη λαϊκή στιχουργική από την απλοϊκότητα του ρεμπέτικου και καθιερώνοντας το ίδιο το μπουζούκι ως το εθνικό μουσικό όργανο.

